

Arrest

**nr. 40 140 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Russische nationaliteit te zijn.

Op 18 september 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij zijn echter in het bezit van een Oostenrijks toeristenvisum.

Door de Belgische autoriteiten wordt een verzoek tot overname gericht aan Oostenrijk op grond van artikel 9.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Dublin II verordening).

Op 19 november 2009 deelt Oostenrijk mee dat het verzoek tot overname zal worden ingewilligd.

Op 26 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene diende op 18.09.2009 een asielaanvraag in. De betrokkene is in bezit van een geldig reispaspoort van de Russische Federatie n. 70 1965658 afgegeven op 10.12.2008 en geldig tot 10.12.2013. Het paspoort is voorzien van Schengenvisum A05982170 afgegeven te Moskou op 26.06.2009 en geldig tot 21.12.2009. Op 29.10.2009 werd aan de bevoegde Oostenrijkse diensten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 9(2) van Verordening 343/2003. Op 19.11.2009 stemden de Oostenrijkse diensten in met ons verzoek voor overname.

Tijdens zijn verhoor op 05.10.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij asiel vroeg in België. De betrokkene stelde dat hij naar België kwam omdat hij hier al meerdere malen is geweest en omdat drie zussen van hem hier verblijven. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelt de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

We merken op dat de in België verblijvende familie niet valt binnen de notie "gezinsleden", zoals die wordt omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. De betrokkene en zijn gezin werden toegewezen aan een open opvangstructuur voor asielzoekers, waar ze ook sinds 07.12.2009 effectief verblijven. De betrokkene en zijn gezin zijn dus voor opvang en onderdak geenszins afhankelijk van deze familieleden. Er werden ook geen elementen aangebracht, waaruit zou blijken dat de betrokkene om een andere reden van deze familieleden afhankelijk zou zijn.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Oostenrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat hij bij overdracht naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat de asielaanvraag van de betrokkene niet door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) of artikel 15 van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.

Tweede bestreden beslissing:

“(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene diende op 02.12.2009 een asielaanvraag in. De betrokkene is in bezit van een geldig reispaspoort van de Russische Federatie n. 70 1812901 afgegeven op 12.11.2008 en geldig tot 12.11.2013. Het paspoort is voorzien van Schengenvisum A05982172 afgegeven te Moskou op 26.06.2009 en geldig tot 21.12.2009. Op 09.12.2009 werd aan de bevoegde Oostenrijkse diensten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 9(2) van Verordening 343/2003. Op 15.12.2009 stemden de Oostenrijkse diensten in met ons verzoek voor overname.

*Tijdens haar verhoor op 08.12.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze asiel vroeg in België. De betrokkene stelde dat ze naar België kwam omdat haar echtgenoot en zoon hier al verbleven en asiel hadden gevraagd. Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde de betrokkene een gehoorprobleem te hebben. Ze brengt geen attesten aan die dit verklaarde probleem bevestigen en aangeven dat het een overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten zou verhinderen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Oostenrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat hij overdracht naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat de asielaanvraag van de betrokkene niet door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) of artikel 15 van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

"(...)

Artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D.. De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993. 67 e.v.);

De aangevochten beslissing dd. 26.1.2010 stelt dat er geen concrete basis bestaat om de asielaanvraag van verzoekers in België te behandelen en zij verwijzen desbetreffend naar art.3 § 2 of art. 15 van de Verordening (EG) nr. 343;

Dat volgens DVZ Oostenrijk bevoegd is op basis van art. 9§2 van voormelde verordening, gelet op de stempel van de Oostenrijkse Ambassade aanwezig in het visum van verzoekers;

Art. 3§2 van de EG Verordening nr. 343/2003, 18.2.2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, voorziet nochtans uitdrukkelijk dat 'elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land (kan) behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht;

Verzoekers werden in deze 6 malen uitgenodigd voor een interview, en hebben elke keer in toepassing van voormeld art. 3 § 2 mondeling uitdrukkelijk gevraagd en aangedrongen opdat zij hun asielrelaas konden uiteenzetten, doch niet een maal werd verzoekers dit toegelaten;

Integendeel werd hen verzocht zo kort als mogelijk op de vragen te antwoorden met als gevolg dat de tolk niet waarheidsgetrouw kon vertalen datgene wat verzoekers verklaard hebben;

Verzoekers hebben deze toestand aangeklaagd bij DVZ bij schrijven van 18.12.09 (stuk 3);

Door enkel te verwijzen naar de niet toepasselijkheid van de artikelen 7 en 15 van de EG Verordening nr. 343/2003 en voorbij te gaan aan de werkelijke redenen waarom verzoekers hun land van oorsprong of Rusland ontvlucht hebben, is deze motivering prima facie te oppervlakkig en onvoldoende draagkrachtig;

(cfr. R.v.St. (I4eK) nr. 156.541, 17.3.06, TBP 2007 (weergave Neuts, J.), afl. 6, 381, noot Neuts, J.)

De aangevochten beslissing dd. 26.1.2010 stelt dat een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of 15 van de EG Verordening nr. 343/2003 niet aan de orde is;

Aangezien nochtans art. 9.4 van de EG Verordening nr. 343/2003 hogervermeld tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, moet gelezen worden in combinatie met art. 3 § 2 van hogervermelde verordening dat de staten toelaat zich te gelasten met het onderzoek van een asielaanvraag ook al zijn zij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht;

Het betreft echter slechts een mogelijkheid, wat veronderstelt dat eiser zich kan beroepen op bijzondere omstandigheden die een dergelijke afwijking rechtvaardigen;

Aangezien art. 5.2 van dezelfde verordening preciseert dat de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat gebeurt op grond van de situatie die bestond op het ogenblik dat de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal indient bij een lidstaat;

Dat in casu verzoekers per vliegtuig vanuit Moskou gereisd zijn naar Brussel, zijnde België; de staat van hun aankomst waar zij voor de eerste maal asiel gevraagd hebben bij een lidstaat van de Europese Unie;

Tijdens hun verhoor bij DVZ hebben zij precieze omstandigheden, nl. familiale en humanitaire redenen, ingeroepen om te rechtvaardigen dat hun verzoek zou onderzocht worden door België;

Art. 7 van de EG Verordening 343/2003 stelt immers dat wanneer een gezinslid van de asielzoeker, als vluchteling is toegelaten voor een verblijf in een lidstaat, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek:

Art. 15 van de EG Verordening 343/2003 stelt immers:

-in § 1 dat iedere lidstaat gezinsleden en andere afhankelijke familieleden kan herenigen op humanitaire gronden. in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden;

en -in § 2 wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden;

en

-in § 4 indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen;

Verzoekers hebben gesteld dat:

- de 3 zussen van verzoeker in België wonen : 2 werden erkend als vluchteling en hebben ondertussen reeds de belgische nationaliteit bekomen; en

- een vierde zus woont in Noorwegen als erkend vluchteling ; en

- de ouders van verzoeker in Rusland allen overleden zijn ; en

- verzoeker en zoekster beiden medische problemen hebben:
- verzoeker heeft migraines, angst, doodsangsten, lumbago, pijn in de linkervoet, gedeeltelijk geheugenverlies en vermindering van het geheugen (stuk 4);
- verzoekster heeft gehoorproblemen (stuk 5)

Dat in deze omstandigheden het humanitair verantwoord is dat de Belgische staat zijn verantwoordelijkheid opneemt en zich bevoegd verklaart, waar verzoeker, ouderloos en ziek, emotioneel, psychisch en cultureel afhankelijk is van zijn zussen, zijnde de enige familie dewelke hij heeft in België;

De vereniging van verzoekers en zijn familieleden in België zal hem toelaten de door hem opgelopen trauma's te kunnen verwerken zo werd verzoeker onder andere het slachtoffer van een aanslag op zijn leven op 12.4.09 toen de auto waarin hij plaatsgenomen had onder vuur genomen werd en hij wonder en wel geen lichamelijke kwetsuren opliep (stuk 6 a en 6b);

Door enkel te verwijzen naar de niet toepasselijkheid van artikelen 7 en 15 van de EG Verordening 343/2003 en voorbij te gaan aan art 5 2 en art 9 4 van dezelfde verordening is de motivering van de bestreden beslissing prima facie te oppervlakkig en onvoldoende draagkrachtig uit het hogervermelde blijkt immers dat verzoekers voldoende bijzondere omstandigheden van familiale en humanitaire aard aangehaald hebben om te kunnen worden toegepast,

Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht;

Vervolgens dient te benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen:

In casu nam DVZ nochtans de beslissing zonder met de elementen, hogervermelde onder nr. 1.rekening te houden;

Dat zij derhalve hun taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekers bezegeld heeft;

DVZ kan bovendien niet naar redelijkheid verantwoorden dat de door verzoekers ingediende overwegingen niet geloofwaardig zouden zijn;

Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde reden van ongeloofwaardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende weigeringsbeslissing, anderzijds;"

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9, punt 2 van de Dublin II Verordening en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In eerste instantie dient te worden benadrukt dat volgens artikel 9 van de Dublin II Verordening de lidstaat die een geldig visum heeft afgegeven verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, in casu dus Oostenrijk. Het feit dat verzoekers rechtstreeks van Moskou naar Brussel zijn gevlogen, doet hier geen afbreuk aan.

Verzoekers stellen dat zij 6 malen werden uitgenodigd voor een interview en dat zij telkenmale bij hun mondeling verhoor uitdrukkelijk gevraagd hebben om toepassing te maken van artikel 3, §2 van de Dublin II Verordening. Tevens zouden zij aangedrongen hebben om hun asielrelaas te mogen uiteenzetten doch zou hen dat niet zijn toegestaan. Zij verklaren eveneens de toestand bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben aangeklaagd. Zij menen dat de bestreden beslissingen door enkel te verwijzen naar de toepasselijkheid van de artikelen 7 en 15 van de Dublin II Verordening volledig voorbij gaat aan de werkelijke redenen waarom zij hun land van oorsprong hebben ontvlucht en dat de motivering van de bestreden beslissingen hierdoor oppervlakkig en onvoldoende draagkrachtig is.

Waar verzoekers stellen dat zij 6 malen werden uitgenodigd voor een interview en dat zij telkenmale bij hun mondeling verhoor uitdrukkelijk gevraagd hebben om toepassing te maken van artikel 3, §2 van de Dublin II Verordening en dat zij hun asielrelaas niet hebben mogen uiteenzetten, mist feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd geïnterviewd op 5 oktober 2009 en dat verzoekster werd verhoord op 8 december 2009. Er zijn dus geen 6 interviews geweest. Evenmin kunnen zij worden gevolgd waar zij stellen dat zij telkens gevraagd hebben om toepassing te maken van artikel 3, §2 van de Dublin II Verordening. Uit het verhoorverslag van verzoeker blijkt dat hij op de vraag "Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?", zeer algemeen antwoordde "*ik ben altijd in België geweest, ik reisde verschillende keren naar hier, mijn zussen verblijven trouwens in België*". Verzoeker heeft noch verwezen naar artikel 3, §2 van de Dublin II Verordening noch heeft hij beweerd een gezin te vormen met zijn zussen of van hen om één of andere reden afhankelijk te zijn noch heeft hij aangetoond welk verblijfsstatuut zijn zussen in België hebben. Uit het verhoorverslag van verzoekster blijkt dat zij op dezelfde vraag antwoordde "*omdat mijn man en mijn zoon hier zijn*". Waar verzoekers aanklagen dat zij hun asielrelaas niet hebben mogen uiteenzetten, dient er op gewezen te worden dat de toepasselijke procedure geen asielprocedure is maar een toepassing van de Dublin II Verordening waarbij een verzoek tot overname aan Oostenrijk werd gericht aangezien Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is. Verzoekers zullen een asielaanvraag kunnen indienen in Oostenrijk en zullen daar hun asielrelaas uitgebreid kunnen uiteenzetten.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, verwijzen de bestreden beslissingen niet enkel naar de artikelen 7 en 15 van de Dublin II Verordening, maar wordt er ook melding gemaakt van artikel 3, §2

van de Dublin II Verordening en wordt tevens op een omstandige wijze uiteengezet waarom de verwerende partij geen toepassing wenst te maken van dit artikel dat, zoals verzoekers zelf aangeven, geen enkele verplichting inhoudt voor de lidstaat. Verzoekers uiteenzetting mist feitelijke grondslag en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond.

Vervolgens menen verzoekers dat zij minstens op grond van de artikelen 7 en 15 van de Dublin II Verordening van de Belgische Staat hadden kunnen verwachten dat zij haar verantwoordelijkheid had kunnen opnemen om hun asielaanvraag te behandelen en dat de motivering van de bestreden beslissingen aldus gebrekkig is waar deze stelt dat *“een behandeling van de asielaanvraag op basis van art.7 of 15 van de EG Verordening nr. 343/2003 niet aan de orde is”*.

Artikel 7 van de Dublin II Verordening bepaalt wat volgt:

“Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

Artikel 2 van de Dublin II Verordening bepaalt onder meer wat volgt:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

i) “gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;”

De verzoekers stellen dat de drie zussen van verzoeker in België wonen, dat zijn vierde zus in Noorwegen woont, zijn ouders overleden zijn en dat ze beiden medische problemen hebben.

Wat betreft de zus van verzoeker die in Noorwegen woont, kunnen verzoekers niet voorhouden dat zij reeds deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst, zoals artikel 2, punt i van de Dublin II Verordening vereist en bovendien bevindt deze zus zich niet op het grondgebied van de lidstaat. Bovendien maken zussen en broers hoe dan ook geen deel uit van de gezinsleden zoals bedoeld in artikel 2, punt i van de Dublin II Verordening. De verwerende partij heeft aldus niet kennelijk onredelijk gehandeld door te stellen dat verzoekers niet behoren tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt i van de Dublin II Verordening en dat bijgevolg een asielbehandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 7 van de Dublin II Verordening niet aan de orde is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers verwijzen naar medische problemen dient er op gewezen te worden dat dit werd onderzocht in het kader van een mogelijke toepassing van artikel 3(2) van de Dublin II Verordening. Uit het verhoorverslag van verzoeker blijkt dat hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Verzoekster verklaarde enkel een gehoorprobleem te hebben aan de rechterkant, dat zij nog niet nader heeft laten onderzoeken. Verzoekster maakt met haar vage bewering niet aannemelijk dat haar medische situatie een overdracht naar Oostenrijk in de weg staat. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat een toepassing van artikel 3(2) van de Dublin II Verordening omwille van de medische problemen zich in casu niet opdringt.

Artikel 15 van de Dublin II Verordening bepaalt wat volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele

gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure."

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Oostenrijkse autoriteiten om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden de Belgische autoriteiten hebben verzocht om met instemming van verzoekers het asielverzoek te behandelen. Artikel 15 van de Verordening 343/2003 heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in een initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een verzoek door een andere lidstaat is te dezen geen sprake. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat beschikt de beslissingnemende overheid (België), eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (Oostenrijk) en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de expliciete instemming van Oostenrijk met de overname van verzoekers, niet meer over een discretionaire bevoegdheid (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.106, RvS 25 maart 2004, nr. 129726, RvS 13 april 2005, nr. 143.018, RvS 17 januari 2007, nr. 166.821). Bijgevolg dient niet verder te worden ingegaan op het feit of de verzoekers al dan niet een gezin vormen met de familieleden van verzoeker en afhankelijk zijn van deze laatste. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat artikel 15 van de Dublin II Verordening niet aan de orde is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wijst de Raad erop dat verzoekers nalaten aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

"(...)

Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen;

In casu nam DVZ nochtans een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1, rekening te houden;

Dat zij derhalve hun taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekers bezegeld heeft;

DVZ kan bovendien niet naar redelijkheid verantwoorden dat de door verzoekers ingediende overwegingen niet geloofwaardig zouden zijn;

Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde reden van ongeloofwaardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende weigeringsbeslissing, anderzijds;

"(...)"

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers verwijzen naar hun eerste middel en stellen dat de schending van de motiveringsplicht ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat de motiveringsplicht niet is geschonden. Aldus tonen verzoekers met hun vage uiteenzetting evenmin aan dat de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 6 van het EVRM:

“(…)

Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, maakt dit tevens een inbreuk uit op het artikel 6 van het EVRM.

“(…)”

De Raad verwijst vooreerst integraal naar de bespreking van het eerste en tweede middel. Aangezien de Raad van oordeel is dat er geen schending is van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel, kan uit verzoekers vage uiteenzetting evenmin worden afgeleid dat er sprake is van een schending van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien is artikel 6, eerste lid van het EVRM niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 20 juni 2008, nr. 2923; RvS 9 juli 2008, nr. 3039).

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU